

ליום כזב שהרי כתוב ויקח משנה חת עלמות יוסף עמו איש אפילו
מה עלמו מותר במחנה ליום ועיב יכול יהיה זו וטמא לנפש
משחללים למחנה חת היינו שבם זו לא יכולת רק ממחנה שבינה
ואי קיד דק"ל דרשה דרי ילחם אם כן צעל קרי יסולח חוץ לשני
עמדות וזו חוץ למחנה חת אמונה אלא ודאי דרי יהודה ליה ליה
דרי ילחם אם כן איך יסבור ד' יהודה דרשה דר"א הרי אילעריך
זו וכל זו משום צ"ק ואם גם ר' יהודה לא דרש וכל לרבות צ"ק
אם כן צ"ק עכ"ל כיון דלית ליה דרשה דרי ילחם צ"א וכיון דרז
אילעריך עמילא גם לרוב אילעריך אלא ודאי דרי יהודה לית ליה
דרשה דר"א כלל וסא דקאמר הווא ונע"י ליה לכדרי"א סא כמ"ש
עמיל דאי לאו קראי דרי יהודה אז היינו צאמת אומרים דכולהו
עמלים י"ש להם מחנה חת ואז צאמת הוו מיתתו כל הני פרטי
לדרשה דר"א אלא סקחא סוכיתו לחילוק מחנות לא מליכי למדרש
כלל דרשה דר"א ושפיר גם לפי זה פסק הרמב"ם כדרי יהודה
ובת"ק דר"א :

ואחר כתבי הדברים הללו ואשא עיני וראיתי דברי הרמב"ם צ"א
מציאת מקדש הלכה ח' שכתב הטעם הנוסחא מהר הצית
אם נכנס עובר צ"א שכתב וילא אל מחוץ למחנה זה מחנה שבינה
ואל יצא אל תוך המחנה זה מחנה ליום וכו' וא"כ חזיק בהרמב"ם
לית ליה תך דרשה דרי ילחם צ"א ואם כן לדידה חייבת צפוק
וישלחו מן המחנה כל זו שהרי מפורש צ"א שתי מחנות ק"ו זו
ולפי זה חף שכל הפלפול הנ"ל שכתבתי יש לו מקום צפוקי"א דידן
במחנה חת להרמב"ם אי אפשר לתקן כן ומחורמא כהמירוק כהמירוק
שכתבתי לעיל דהרמב"ם ס"ל דבשעה שאין עמלי מחנים משחללים
היינו טעם שהובללו הפירות ולא פסק הנה צטומאה :

דף ס"ח ע"א א"ל אחתי לא עיילתי וכו' ל שנה אחריכ
וכו' עיין פירש"י . ולפענ"ד הך ליכנה אחריכ
מישך שייך לליכנה קרא ומקשה דרך מתי"כ שם איירי שטעמא צמון
אם כן איך אהם חומר וילא אל מחוץ למחנה זה מחנה שבינה
ואחתי לא עיילתי עמלי רשאי בנכנס לתוך מחנה שבינה אפיקתיה
שחמה מלווה שילא משם והרי לא צ"ק ואיך ילא משם וכו' מירי
שטעמא צמון מחנה שבינה ואם כן יכח רישא וילא זה מחנה
שבינה שטעמא צמון שילא יסאר שם וילא משם אלא קשה קיפא ואל
יצא זה מחנה ליום והרי ע"כ צלחמו מחנה שבינה מוכרה הוא
לעבור לתוך מחנה ליום ואחתי לא אפיקתיה משם ומחנה ליה
עיילתי שחמה מחירו על הביאה שלא יעור שמה :

וזה לשון רבינו הגדול פ"ב מציאת מקדש הלכה ח' הטעם המסולח
מהר הצית אם נכנס עובר צ"א שכתב וילא מחוץ למחנה זה
מחנה שבינה ולא יצא אל תוך המחנה זה מחנה ליום וכן מלרע
שכתב לירושלמי לוקה וכו' ודברי רבינו הם נגד וסקנת הש"ס
דמיקי אלא חומא מחוץ למחנה זה מחנה ליום ואל יצא וכו' זו
מחנה שבינה והכ"ל כתב שכל זה שגרסין בבא חור ליה אחתי וכו'
אלא חומא וכו' לא היה כחוצ צניקת הרמב"ם וא"כ תמה שהיה
כל כך שינוי רב צ"ן גרסת הרמב"ם לדרשה דידן ומ"ש הכ"ל שכן
כר"א מדרבי רבינו צ"ק המלות צ"ק ע"ה אני תמה ואדרבה לפי
הגרסא שם צ"ק ע"ה כתב ובמחנה פסקים וילא אל מחוץ למחנה
זה מחנה ליום ואם כן אדרבה היינו כמה דמיקי צ"ק וילא זו
מחנה ליום אלא לפי הנראה קי"ר שם צפוק המלות וא"ל ללמוד משם
איך היה הגירסא שלו בגמרא ובמלות עשה קיון ל"א כתב וילא אל
מחוץ למחנה רובא לומר מחנה שבינה הרי שילא כחוצ שם צפוקים
חמור כן אלא הוא כתב רובא לומר . והכלל ע"ד דעת רבינו שיעקר
הרשיית הגמרא לפי מה דתנא קמ"י דרי ילחם וילא וכו' זה מחנה
שבינה ואל יצא אל תוך המחנה זו מחנה ליום מכאן צ"ק שילא
חץ לשתי מחנות ואמרו מכאן שילא משמע גוף חיצו יליחה שלו
ומחנה ליום מכאן הוא דלמוד איש מכלל דכלל חצי קרא עדיין לא
זכר בחורה שום איסור על צעל קרי במחנה ליה חשי . צפוקי"א עשה
יהמיה חצי ואל יצא אל תוך המחנה זו מחנה ליום ואמר המחנה
צ"א הידיעה משמע שכתב נזכר צפוקים אחר ומחנה אחר שילא
זכר כלל צפוקים אחר ולכן תמה דבמחנה חת היינו כזכר איסור
צ"ק במחנה ליום חף שילא זכר צפוקים מחנה ויק צלסון עשה שייך
לומר שמהם חת הכחוצ והחצי צלסון שילא יצא אל תוך המחנה דהיינו
המחנה הידיעה שכתב חסידיו ע"ה משמע שילא משם אלא להאי תנא
שלא זכר עדיין שמה זו צפוק מקדש שהרי חמור מכאן וכו' ואם כן

לא ק"ל כד"ש דרש מושלחו וגו' שם מחנות ולא כד"י דרש
מחנותיהם ומחנה אחתי לא עיילתי שעדיין לא דברת מה דיניה
אם כבר היה צמנה ליה שלא דברת עדיין שם עליו איסור עשה
שילא משם אפיקתיה חת מדרבי מדינו צמור חולה שלא יכנס
להמחנה הידוע שם היה יסא אם כבר היית מדרב צפוקים אחר מה
דינו צמורו שם שמה שייך לשון עשה שילא משם ליכנה אחריכ
אחתי לא אפיקתיה לא דברתי עליו איסור עשה שילא משם עיילתי
חמה מדרבי דינו לענין עיילי צ"א שלא יצא ואם כן כל עיקר
קושטא זו על אמרו המחנה צ"ה הידיעה וגם על הווא תנא דאמר
מכאן וכו' דמשמע שלא זכר עדיין בחורה דבר וזה ולכן קאמר
וקאמר חומא מחוץ למחנה זו מחנה ליום ולא קאמר כאן המחנה
רק למחנה וא"ל יצא אל תוך המחנה זו מחנה שבינה שכתב כתיב
וישלחו מן המחנה דרשה הווא תנא קרא הווא רק במחנה שבינה
דיבר אלא הרמב"ם לטעמו דרש הפרק הווא הלכה אי והלכה צ"ה
שקמך על הספרי שלמד צמורע עשה דבר יסא ולמוד צמה מליכו
זו מלרע שיהיה זו חסור במחנה חת יותר מנח ושרן דהיינו
מחנה ליום אלא שכל כחוצ זה הוא לדידיה רק צמנה מן המחנה
שבינה שווא צ"א ולא יעמלו מחנות שכתב שם צה"ל י"ד שמה
מחנה שבינה ואמנם כיון שכתב למדינו שטעמו של זו (וה"ה צ"ק
דחיתקם לזכר ועוד דכתיב וכל זו לרבות צ"ק וכן משמע מדרביו
דרש הפרק שם הוא דורש כל לרבות שהרי כתב מ"ש לטעם כל
הממלים מן המקדש שכתב וישלחו וגו' כל לרוב וגו' ולכאורה ינא
איך כתב כל הממלים והרי כאן לא כתיב רק עת וזו ולרוב אי דרש
כל עמא לנפש לרבות שרץ וכל זו לרבות צ"ק ועדיין הדבר לריך
תלמוד) ושם שייך המחנה צ"ה הידיעה שזכר כבר לאיסור ולכן
כסאר הרמב"ם צפוקים הראשונה ולא יצא אל תוך המחנה זו מחנה
ליום ודור דבריו רבינו הרמב"ם המסולח מהר הצית אם נכנס עובר
צ"א דמשמע שכתב הוא מושלח מהר הצית חף צלל קרא דאל יצא
והיינו כמו שכתבתי :

ע"ב הכל מודים בעלרת וכו' יום שנתנה זו תורה וכו' . כלע"ד
דהיינו לדידן שדרשי הקץ סדורים וא"כ משמנים ותמיד
עלרת צמנה צפוקי"א שווא יום שנתנה זו תורה אלא צני"ר ר"ל הגדול
ור' יהושע שהיו צמון הצית לא היה עלרת חמור ציום ונתן תורה
שהרי עלרת פעמים חמשה פעמים שמה צמנה כדלמדין צ"ה
דף ו' ע"ב וא"ל היה עלרת רק כמו שאר ימים טובים וזוהי דרשה
קשית הסוקות צ"ה הכל מודים יעניין שם וזרדלי שצמון שהיו
מקדשין על פי הראיה לא היה אפשר לחלק ציו"ם של עלרת צין
שנה למחנה ולומר ששנה שאירע עלרת צמנה צפוקי"א אז צמין
לכס ובשאר שנים לא צמין ואולי זהו עלמו כונת החסיד צמירולס
דהא דצמין צמנה לכס לאו מקרא וכו' היינו דלא שייך ללמוד זה
מקרא וכ"ל ועיין בחשבות הריב"ש קיון ל"ו אלא דקשי"א ל"י מרא
דמירמא זו שכתב מודים צמנה הוא ר"א צן פדת תלמודו של ר'
יוחנן וציוני עדיין היו מקדשים ע"פ הראיה וכדלמדין צפוקי"א פ"ק
דר"ה דף כ"א ע"ה דחיקד ר' יוחנן על תלמודו דמיו לאתרא דמיו
שזוחא כיון וכו' ע"ש ואם כן איך אמר ר"א הכל מודים בעלרת
וצפרט לפי מ"ש הרמב"ם צ"ה מקדוש החדש שער חצי ורצא
היו מקדשין ע"פ הראיה והיה מכאן קלח רח"ה ל"צרי השואל שם
צמורו הריב"ש דף צמון שהיו מקדשין ע"פ הראיה א"פ"ה חיי"ר
וקיון לא השגיחו על הראיה והיו זכרין שיצא עלרת ציום מתן
תורה אלא קרא"ה הריב"ש מרתני ר"ש עלרת פעמים חמשה היא
רח"ה שאי אפשר לדחותה . והכלל ע"ד צ"ה ע"ש מה שכתבו הסוקות
צמכת שנת דף פ"א ע"ה צ"ה כפה עליהן הר כגיגת וא"כ שכתב
הקדמוני נעשה לכשעש שווא יהיו חזורים כסירורו האש הגדולה ע"כ
לשון הסוקות ונעשה וכשעש חמור צמנה צפוקי"א וכו' שפירש
רש"י צ"ה משפטים צפוקי"א וכתב ומה וגו' וישבם צפוקי"א ופירש"י
צפוקי"א חמשה צפוקי"א וסם כתיב כל אשר דבר ה' נעשה וכשעש והתחיל
קבלת התורה אז שהרי קיבלי עליהם לשמוע ולעשות אמנם לא
נגמר עד מתן תורה משם שרורו האש הגדולה ולא חמור צמנה צפוקי"א
ע"ז דף ג' ע"ה בחוקות דה"ה יום הששי חומא לומר צמנה צמנה
תמו עשרת הדברות מאי יום הששי ו"ל וכו' אי מצי לחויה ליתן
צמנה אלא שהוקדש משם יום אחד מדעתו עכ"ל הסוקות ולכן כלע"ד
כל הני תלמידי יומי נקראים מתן תורה צמנה קבלו עלינו נעשה
ונשמע צמנה זו כתקיים עולם על המחשבה קסיתם דלח"ה ליתן